

Pět dětí a skřítek

EDITH NESBITOVÁ
MAGDALENA BOŘKOVCOVÁ

ALBATROS

Pět dětí a skřítek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

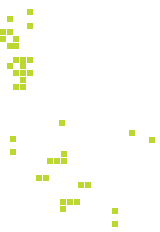
Edith Nesbitová
Pět dětí a skřítek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2016

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

*Na knížky v téhle knihovně prach nesedá.
Jdou z ruky do ruky, jsou napínavé a živé.
Jsou totiž jako stvořené pro děti 21. století.*

Pět dětí a skřítek

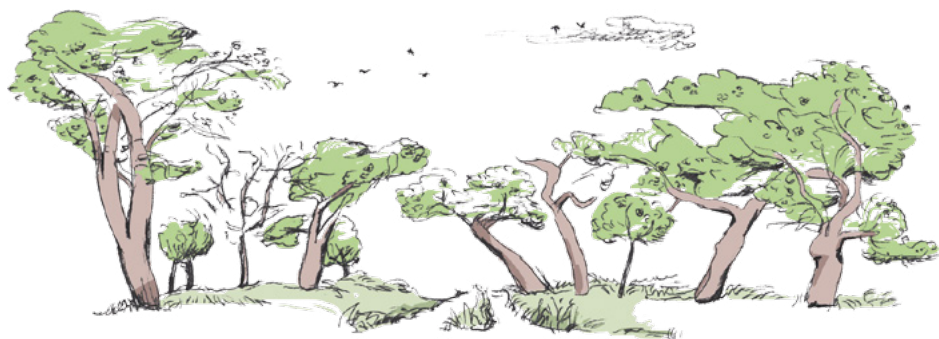
Pět dětí a skřítek

EDITH NESBITOVÁ

ILUSTROVALA MAGDALENA BOŘKOVCOVÁ

PŘELOŽILA ZUZANA ČEPLOVÁ

ALBATROS

KAPITOLA 1

Krásní jako den

Dům stál tři míle od železniční stanice, ale už po pěti minutách kodrcání zaprášenou drožkou začaly děti vystrkovat hlavy z okna a ptát se: „Už tam budem?“ A pokaždé když minuly nějaký dům, což nebylo moc často, se všechny dotazovaly: „Není to tady?“ Ale nikdy to *tady* nebylo, až konečně dojely na samý vršek kopce, hned za křídovým lomem u pískovny. Tam stál bílý dům se zelenou zahradou a vzadu se sadem, a matka řekla: „Tak jsme tady!“

„Jé, on je celý bílý,“ podivil se Robert.

„A koukni na ty růže,“ poznamenala Antea.

„A ty švestky,“ řekla Jana.

„Docela se mi líbí,“ připustil Cyril.

„Pudu pá,“ usoudilo Mrně, a vtom drožka naposledy zavrzala a s poskočením zastavila.

Jak se všichni hnali ven, aby ani minutu nemeškali, dost se pokopali a pošlapali si vzájemně nohy, ale nikomu to nevažilo. Maminka kupodivu tolik nespěchala, a tak nesekočila, ale slezla pomalu po schůdkách a hned se začala starat, aby se zavazadla donesla dovnitř, a taky zaplatilo kočímu. Vůbec se nepřidala k tomu prvnímu radostnému pobíhání trnitou, ostružinovou a kopřivovou divočinou za rozbitou brankou v zahradě s vyschlou fontánou po straně domu. Ale projednou měly pravdu děti. Ten dům nebyl moc hezký, byl docela obyčejný a matce se zdál nepohodlný, vůbec se jí nelíbilo,

že tam nejsou žádné police a skříni prý je taky málo. Otec ji už předem varoval, že okapy na střeše a kryty parapetu jsou jako stavitelův zlý sen. Jenže pro děti bylo rozhodující, že dům byl daleko na venkově, na samotě, kde nebylo široko daleko jiné stavení, a ony už po dva roky nevystrčily nos z Londýna, ani na jednodenní výlet k moři. Bílý dům jim proto připadal jako pohádkový palác v ráji.

Londýn je prý pro děti učiněné vězení, zvláště když rodiče nemají mnoho peněz. Jsou tam jistě obchody a divadla, i loutkové divadlo pro děti a všelicos jiného, ale jsou-li rodiče spíš nemajetní, moc vás do divadla neberou a hračky nekupují. Ve městě nejsou věci, s nimiž si můžete hrát, aniž byste je ničili nebo sobě ublížili, jako jsou na venkově stromy, písek, voda a lesy. Všecko v Londýně má špatný tvar – samé přímky a rovné ulice, oproti zvláštním tvarům na venkově. Každý strom je jiný, jak asi víte, a jistě vám už někdo nudně vysvětloval, že ani jedno stéblo trávy se nepodobá druhému. Ale v ulicích, kde tráva neroste, vypadá všecko na jedno brdo. Proto děti ve městě často tolik zlobí. Nevědí, co to s nimi je, a nevědí to ani jejich tátové a mámy, tety, strýcové, bratrance, učitelé a chůvy, ale já to vím. A vy to teď víte také. Děti na venkově někdy také zlobí, ale z docela jiných důvodů.

Robert, Antea, Jana a Cyril už stačili důkladně prozkoumat zahradu a přístavky, než je zavolali, aby se umyli k večeři.

Už věděli, že se jim v bílém domě bude určitě líbit. Zdálo se jim to od prvního okamžiku, ale když zjistili, že zadní strana domu je celá pokrytá bíle kvetoucím jasmínem, vonícím jako lahvička nejvzácnější voňavky, jakou kdo kdy dostal k narozeninám – když uviděli trávník, tak zelený a hladký, úplně jiný než zahnědlá tráva v Camden Townu – když objevili stáj s půdou, v níž zůstalo ještě trochu sena – už si byli skoro jisti. A když Robert našel rozbitou houpačku, z níž hned spadl a udělal si bouli velikou jako vejce, a když si Cyril přiskřípl prst do dvířek kůlny, která asi kdysi sloužila jako králíkárna, bylo to všem úplně jasné.

Nejlepší na tom bylo, že tu neplatily žádné zákazy, kam se nesmí chodit nebo co se nemá dělat. V Londýně skoro na všem čtete: *Nedotýkat se!* A i když ten zákaz někdy není vidět, stejně víte, že tam je, nebo vám to hezky rychle někdo připomene.

Bílý dům stál na úbočí kopce a za ním začínal les. Po jedné jeho straně byl vápencový lom a po druhé pískovna. Dole na úpatí byla rovná pláň s podivnými bílými budovami, kde lidé pálili vápno, a s velkým červeným pivovarem a dalšími domy. Když slunce zapadalo, velké komíny zahalovaly kouřem celé údolí, které bylo jakoby plné zlaté mlhy, a vápenné pece a sušárny se mihotaly a blýskaly jako kouzelné město z Tisíce a jedné noci.

Když jsem vám teď řekla, jak to tam vypadalo, zdá se mi, že bych měla pokračovat a vyprávět vám zajímavý příběh o těch nejobyčejnějších věcech, které tam děti dělaly. Dělalý totéž co vy, a tak byste tomu jistě věřily. A kdybych řekla, že ty děti taky někdy zlobily, vaše tety by mohly napsat na okraj: *Svatá pravda!* Nebo *Tak to je!*, což by se vám určitě nelíbilo. Takže budu raději vyprávět o podivuhodných příhodách, které se dětem staly, a pak můžete knížku klidně nechat někde ležet, protože na ni nikdo nebude připisovat: *Svatá pravda!* Dospělí lidé na opravdu podivuhodné věci nevěří, ledaže by se jim to dokázalo. Ale děti uvěří skoro všemu, a to dospělí vědí. Proto vám vyprávějí, že Země je kulatá jako pomeranč, i když vy vidíte docela jasně, že je plochá a hrboilatá. Proto tvrdí, že se Země točí kolem Slunce, zatímco vy

každý den vidíte, že Slunce pěkně ráno vstává a večer jde spát do postele a že Země také ví, co se patří, a leží tiše jako myška. Myslím ale, že tomu všemu o Zemi a Slunci věříte, a tak pro vás nebude těžké uvěřit, že Antea a Cyril a ostatní nebyli na venkově ani týden, a už potkali skřítko. Aspoň mu tak říkali, protože si tak říkal sám, a on to přece musel vědět. Vůbec však nevypadal jako skřítek, jakého jste viděli vy nebo o jakém jste slyšeli nebo četli.

Stalo se to v pískovně. Tatínek musel náhle odjet kvůli nějaké práci a maminka zas musela jet k babičce, která onemocněla. Oba odjeli ve velkém spěchu a dům se najednou zdál hrozně tichý a prázdný a děti se potulovaly z jednoho pokoje do druhého a koukaly na zbytky papírů a provázků po stěhování, které ještě nikdo nestačil uklidit. Nevěděly, co dělat, a tu řekl Cyril:

„Víte co, vezmeme naše lopatky od moře a půjdeme kopat do pískovny. Můžeme si hrát, že jsme u moře.“

„Táta říkal, že to kdysi moře bylo,“ řekla Antea, „prý jsou tam mušle staré tisíce let.“

Tak šli. Ovšemže se už byli podívat na kraj pískovny a dívali se přes okraj dolů, ale raději neslezli, aby jim to tatínek nezakázal, a stejné to bylo s vápencovým lomem. V pískovně se vám nemůže nic stát, když se nepokoušíte slézt přímo dolů, ale když okraj obejdete po cestě, po které jezdí vozy.

Každý si nesl svou lopatku a v nošení Mrněte se střídali. Říkali mu tak, protože z nich byl nejmenší. Antei se říkalo Pantera, což se trochu podobalo jejímu jménu.

Pískovna je velikánská a široká, nahoře na okraji roste tráva a suché dlouhé květiny tmavorudé a žluté barvy. Vypadá to jako obrovo umyvadlo. Jsou tu kopečky písku a díry po stranách srázu, kde se kopal písek, a vysoko na úbočí jsou malé otvory, což jsou dveře domečků břehulí říčních.

Děti samozřejmě postavily hrad, ale stavění hradů není taková zábava, když nemůžete očekávat, že přišustí příliv, aby naplnil příkop a smetl padací most a nakonec každého pěkně namočil aspoň do pasu.

Cyril chtěl vykopat jeskyni, kde by se dalo hrát na pašeráky, ale ostatní se báli, že by je to mohlo pohřbít zaživa, takže nakonec se všichni pustili do kopání díry skrz hrad až do Austrálie. Tyhle děti, jak vidíte, věřily, že svět je kulatý a že na druhé straně malí Australané chodí obráceně jako mouchy na stropě, hlavou dolů.

Děti kopaly a kopaly, až jim ruce zrudly a byly horké a celé od písku, a tváře měly úplně zpocené. Mrně se pokusilo ochutnat písek, a když zjistilo, že to není cukr, jak si myslelo, dalo se do takového pláče, až nakonec usnulo stulené do tlusté teplé kuličky uprostřed nedokončeného hradu. Tak měli jeho bratři a sestry čas na opravdu pořádnou práci a díra,

kteřá měla vést až do Austrálie, se prohloubila tak, že Jana, které se říkalo Míca, prosila ostatní, aby s tím přestali.

„Co když se dno díry najednou propadne a vy spadnete mezi malé Australany – to jim písek napadá do očí!“

„Ano,“ řekl Robert, „a oni se na nás budou zlobit, budou na nás házet kamení a neukážou nám klokany a vačice blahovičníky a emu, a nic.“

Cyril a Antea sice věděli, že Austrálie není takhle blízko, ale souhlasili, že přestanou kopat lopatkami a dál budou hrabat jenom rukama. To bylo docela lehké, protože písek na dně jámy byl velmi měkký, jemný a suchý, jako u moře. A byly v něm malé mušličky.

„Představte si, že tady kdysi bylo moře, celé vlnité a třpytivé,“ řekla Jana, „s rybami a mořskými úhoři, s korály a mořskými pannami.“

„A se stožáry lodí a utopeným španělským pokladem. Docela rád bych našel zlatý dublon nebo tak něco,“ přál si Cyril.

„Jak se to moře ztratilo?“ divil se Robert.

„V kbelíku ne, ty chytrý,“ řekl jeho bratr. „Táta říkal, že Země se jednou vespod strašně rozpálila, jako se to stane někdy tobě v posteli, a tak nahrabila ramena a moře sklouzlo jako z nás deka, a její rameno už zůstalo trčet do vzduchu a stala se z něho suchá země. Pojdme se podívat po mušlích, támhleta jeskyňka vypadá, že by v ní mohly být, a něco tam vidím, jak

kousek kotvy ze ztroskotané lodě, a stejně je v té australské díře hrozné vedro.“

Ostatní s ním souhlasili, ale Antea hrabala dál. Ráda vždycky dokončila věc, do které se pustila, a zdálo se jí ostuda nedostat se tou dírou až do Austrálie.

V jeskyni nebylo nic zajímavého, žádné mušle tam nebyly, a z kotvy od lodě se vyklubalo topůrko ze zlomeného krumpáče. Jeskynní parta zrovna došla k názoru, že z toho písku, když není u moře, dostane člověk jenom žízeň. Někdo navrhl, aby si došli domů pro limonádu, když tu Antea najednou vykřikla:

„Cyrile! Pojď sem honem! Pojď rychle, je to živé! Uteče to, rychle!“

Všichni pospíchali zpátky.

„To je krysa, ne,“ řekl Robert. „Táta říká, že na takových starých místech jich je hrůza – a tady to musí být pěkně staré, jestli tu před tisíci lety bylo moře.“

„Třeba je to had,“ otrásla se Jana.

„Pojďte se na něj podívat,“ řekl Cyril a skočil do díry. „Já se hadů nebojím. Já je mám rád. Jestli je to had, tak ho ochočím, bude se mnou všude chodit a v noci mi bude spát otočený kolem krku.“

„To teda ne!“ řekl Robert, který s ním spal v ložnici. „Ale jestli je to krysa, tak můžeš.“

„Nebud'te hloupi,“ řekla Antea. „To není krysa, je to mnohem větší. A had to taky není, má to nožičky, vždyť je vidím - a je to chlupaté! Ne - ne lopatkou, něco mu uděláte. Hrabejte rukama!“

„A ono to udělá něco mně! Vypadá to na to,“ a Cyril popadl znovu lopatku.

„Nech to!“ řekla Antea. „Nech tu veverku. Já - nevím, vypadá to hloupě, ale ono to něco řeklo. Fakt to něco povídalo.“

„A co?“

„Nechte mě být, řeklo to.“

Cyril ale mýnil, že jeho sestře přeskočilo, a spolu s Robertem kopali dál lopatkami, zatímco Antea poposedala rozčilením na okraji jámy. Kopali opatrně a nakonec uviděli všichni, že na dně australské jámy se opravdu něco hýbe.

Tu Antea vykřikla: „Já se nebojím, pusťte mě tam!“ Vrhla se na kolena a začala prudce bušit.

„Nechte mě být,“ řeklo to. A teď to slyšeli všichni a jeden se díval na druhého, jestli to slyšel taky.

„Ale my tě chceme vidět,“ řekl Robert odvázně.

„Já si přeju, abys vylezl ven,“ dodala si odvalu také Antea.

„No dobrá, když je to tvé přání,“ řekl hlas, a písek se začal hýbat a vířit a vyletovat, až se do díry vykulilo něco hnědého a chlupatého a tlustého, písek se z toho jen sypal a ono to sedělo, zívalo a mnulo si ručkama oči.

„Nějak jsem si zdříml,“ řeklo to a protáhlo se.

Děti stály v kruhu kolem díry a hleděly na stvoření, které vykopaly. Však také stálo za pohled. Mělo oči na stopkách jako hlemýžď a umělo je zatahovat a vytahovat jako teleskopy. Uši to mělo jako netopýr a kulaté pavoučí tělíčko bylo pokryté jemnou hustou kožišinkou. Nožičky a ručičky byly také huňaté a opičí.

„Co to je, proboha?“ ptala se Jana. „Vezmeme to domů?“

Stvoření na ni obrátilo oči na stopkách a zeptalo se: „Mluví vždycky takhle hloupě, nebo je to tím nesmyslem, co má na hlavě?“

A podívalo se to pohrdavě na její klobouček. „Ona to tak nemyslela,“ řekla Antea mírně. „Nikdo z nás, víš. Neboj se nás, my ti nic neuděláme.“

„Mně něco udělat! Já že se vás bojím! To jsem teda ještě neviděl! Ty zřejmě nevíš, s kým mluvíš!“ A srst se mu ježila jako kočce, když se chystá k boji.

„No, kdybychom to věděli,“ pokračovala Antea pořád ještě klidně, „tak bychom s tebou mluvili tak, aby tě to nerozčilovalo. Zatím jsme se ti s ničím nezavděčili. Kdo vlastně jsi? A nezlob se zase! My to opravdu nevíme.“

„Vy to nevíte?“ řekl tvor. „No, možná že se svět trochu změnil, ale – teda vážně – chcete říct, že nepoznáte Psamiada?“

„Psamiada? To bys mohl mluvit řecky.“

„Však to taky je řecky,“ řekl tvor ostře. „No tak po vašem je to *písečný skřítek*. To nepoznáte písečného skřítka?“

Vypadal přitom tak uraženě, že Jana rychle odpověděla: „Teď to vidím docela jasně. Stačí jen se na tebe podívat pořádně.“

„No tak jste mě viděli a je to,“ řeklo stvoření zlostně a začalo se znovu uvelebovat v písku ke spaní.

„Ne, neodcházej! Řekni nám ještě něco!“ křičel Robert. „Já jsem nevěděl, že jsi písečný skřítek, ale hned mi bylo jasné, že jsi ten nejúžasnější tvor, jakého jsem kdy viděl!“

Písečného skřítko to zřejmě trochu obměkčilo.

„O pár slov mi nejde, jen když budeš trochu slušný. Ale nějaké zdvořilé řeči s tebou nepovedu. Když se mě slušně zeptáš, možná že ti odpovím, a možná že ne. Tak se teda ptej.“

Ovšemže nikoho v tu ráno nic nenapadlo, ale nakonec na to přišel Robert. „Jak dlouho tady žiješ?“

„Hrozně dlouho - několik tisíc let,“ odpověděl skřítek.

„Řekni nám o tom aspoň něco, prosím tě.“

„Vždyť je to všechno v knihách.“

„O tobě ne!“ odporovala Jana. „Řekni nám o sobě všechno, vážně.“

Písečný skřítek si uhladil krysí vousky a usmál se.

„Povídej, prosím!“ křičely děti všechny najednou.

Je to kupodivu, jak rychle si zvyknete i na ty nejpodivnější věci. Před pěti minutami děti neměly ani ponětí, stejně jako vy, že existuje něco jako písečný skřítek, a teď se s ním bavily, jako by ho znaly celý život.

Zatáhl oči a řekl: „To slunce ale pálí – jako tenkrát, za starých časů. Kde teď lovíte megateria?“

„Cože?“ řekly děti nezdvořile, tak byly překvapené.

„A máte dost pterodaktylů?“ pokračoval skřítek.

Děti nevěděly, co na to říci.

„No tak co máte k snídani, a kdo vám to dává?“ ptal se skřítek netrpělivě.

„Vejce a slaninu, a chleba s mlíkem, ovesnou kaši a tak. Dává nám to maminka. A co jsou to ty mega – janévímjak a ptero – jaksetojmenuje? A kdo je má k obědu?“

„Ale, za mých časů měl pterodaktyla ke snídani skoro každý! Pterodaktylové byli něco mezi krokodýlem a ptákem – myslím, že byli velmi dobří na grilu. Víte, bylo to takhle: písečných skřítků tehdy byly spousty, a tak jste si časně zrána nějakého chytili a on vám pak splnil, co jste si přáli. Lidé tedy posílali ráno před snídání chlapce na pobřeží, aby si něco přáli, a nejstaršímu synovi řekli, aby si přál megaterium naporcované k vaření. Bylo velké jako slon, takže na něm bylo hodně masa. A když chtěli rybu, tak si přáli ichtyosaura – ten byl dlouhý sedm až čtrnáct metrů,

taky dost vydal. Drůbež, to byl pleziosaurus, ani ten nebyl špatný. Ostatní děti si pak mohly přát něco jiného. Ale když se pořádala večeře, skoro vždycky chtěli megaterium, a taky ichtyosaura, protože jeho ploutve byly pochoutka a z ocasu se dělala polévka.“

„To jim muselo zbýt strašně moc studeného masa,“ řekla Antea jako dobrá hospodyňka.

„Ale kdepak,“ řekl Psamiades, „to by vůbec nešlo. Při západu slunce se samozřejmě všechny zbytky změnily

v kámen. Kamenné kosti megaterií a jiných zvířat se prý najdou ještě teď.“

„Kdo ti to řekl?“ zeptal se Cyril, ale písečný skřítek se zamračil a začal rychle hrabat chlupatýma ručičkami.

„Ach, neodcházej!“ křičeli všichni, „ještě nám povídej o tom světě, kde měli megateria k večeři! Vypadalo to tenkrát jako dnes?“

Skřítek přestal hrabat. „Ani trochu – tam, co jsem žil, byl samý písek, a na stromech rostlo uhlí, a barvínek měl květy velké jako ták – ještě je můžete vidět, také zkameněly. My píseční skřítkové jsme žili na pobřeží a děti za námi chodily se svými pazourkovými lopatkami a kamennými kbeličky a stavěly nám hrady, abychom měli kde bydlet. Už je to tisíce let, ale děti prý stavějí pískové hrady ještě teď. Těžko se odvyká, když se něco naučíte.“

„Ale proč jste přestali bydlet v hradech?“ zeptal se Robert.

„To je smutné povídání,“ zachmuřil se Psamiades. „To bylo z těch jejich příkopů, co stavěli kolem hradů, a hnusné zpěněné moře vždycky přišlo, a samozřejmě, jak jen se písečný skřítek namočil, hned nastydl a většinou umřel. A tak jich bylo pořád míň a míň, a jak jen někdo našel písečného skřítku, hned si přál megaterium a nacpal se k prasknutí, protože mohlo trvat týdny, než zas na nějakého narazí.“

„A ty ses taky namočil?“ vyptával se Robert.

Písečný skřítek se otrásl. „Jenom jednou jsem si namočil konec dvanáctého chlupu na horním levém kníru – když je vlhko, tak to cítím ještě dnes. Stalo se mi to jen jednou, ale mně to úplně stačilo. Jen mi slunce vysušilo můj ubohý knír, hned jsem odešel na konec pláže, vykopal jsem si dům hluboko v teplém suchém písku, a tam jsem potom už zůstal napořád. Moře se později odstěhovalo. A nic víc vám už nepovím.“

„Jenom jednu věc, prosím tě. Můžeš pořád ještě plnit přání?“

„To se ví, copak jsem vám jedno nesplnil před pár minutami? Řekli jste, abych vylezl, a já to udělal.“

„Ach prosím, nemohli bychom si přát ještě jednou?“

„Tak ano, ale rychle. Mám vás už dost.“

Možná že jste už o tom často přemýšleli, co byste chtěli, kdybyste si mohli vybrat tři přání. Mysleli jste si třeba, že byste byli chytřejší než ten rybář v pohádce o zlaté rybce. Vymysleli byste si jistě hned bez váhání tři užitečná přání. Tyhle děti o tom kolikrát mluvily, ale teď, když se naskytlá příležitost, tak je vůbec nic nenapadlo.

„Rychle,“ řekl písečný skřítek mrzutě. Nikdo ale nic nevěděl, jen Antea si vzpomněla na tajné přání, které vymyslely s Janou a nikdy o něm neřekly chlapcům. Věděla, že by o to hoši nestáli – ale nakonec, bylo to lepší než nic.

„Já bych si přála, abychom byli všichni krásní jako den,“ řekla rychle.

Děti se na sebe navzájem podívaly, ale viděly, že nikdo není o nic krásnější než jindy. Psamiades vystrčil své dlouhé oči, zadržel dech a nafoukl se, až byl dvakrát tak tlustý a chlupatý nežli předtím. Najednou dlouze vydechl. „Nějak mi to nejde, asi jsem vyšel ze cviku,“ řekl omluvně.

Děti byly strašně zklamané.

„Zkus to ještě jednou, prosím tě!“ prosily.

„No pravda je,“ řekl písečný skřítek, „že jsem si schoval trochu síly ještě na přání pro ostatní. Kdybyste se spokojili s jedním přáním na den pro všechny dohromady, tak bych to snad zvládl. Budete s tím souhlasit?“

„Ano, ano!“ křičely Jana s Anteu. Hoši jen přikývli. Nevěřili, že to písečný skřítek dokáže. Holky taky uvěří všemu.

Skřítek ale vytáhl oči ještě dál než předtím a začal se znovu nafukovat. Nafukoval se stále víc, až se Antea bála, že si něco udělá.

„Aby mu nepraskla kůže,“ strachoval se Robert.

Všem se velice ulevilo, když písečný skřítek, který už vyplnil skoro celou jámu v písku, najednou vydechl a vrátil se do své obvyklé velikosti.

„To je dobré,“ funěl. „Zítřka mi to už půjde líp.“

„Nebilelo to?“ ptala se Antea.

„Jenom můj ubohý knír, děkuji,“ řekl skřítek, „ale jsi hodná, že se staráš. Na shledanou.“

Najednou začal divoce hrabat rukama a nohama a za krátko zmizel v písku. Tu se děti podívaly po sobě a najednou se každý díval na tři dokonalé cizince, zářící krásou.

Stáli tu chvíli úplně tiše. Každý si myslel, že se bratři a sestry někam ztratili a že se sem vplížily tři cizí děti, zatímco on se díval na nafukujícího se písečného skřítka. Antea promluvila první.

„Promiň,“ řekla zdvořile Janě, která teď měla ohromné modré oči a záplavu narudlých vlasů. „Neviděla jsi tady někde dva chlapce a děvče?“

„To jsem se tě chtěla taky zeptat,“ řekla Jana. A tu Cyril vykřikl:

„Ale vždyť jsi to ty! Hned jsem poznal tu díru v zástěře! Ty jsi Jana, vid’? A ty jsi Pantera, vždyť vidím ten špinavý kapesník, co sis ho zapomněla vyměnit, jak ses tuhle řízla do palce! Kruci! To přání se nám nakonec splnilo. Poslyšte, jsem taky tak hezký jako vy?“

„Jestli jsi Cyril, tak ses mi předtím líbil víc,“ řekla Antea rozhodně. „Vypadáš jako obrázek, jako sborový zpěvák se zlatými vlasy, asi nevydržíš dlouho, řekla bych. A jestli je tohle Robert, tak ten vypadá s těmi černými vlasy jako italský flašinetář.“

„No a vy, holky, vypadáte jako z vánoční pohlednice – nic jiného – jste jako ty hloupé vánoční pohlednice,“ řekl Robert rozzlobeně. „A Jana má vlasy jako mrkev.“

Byly opravdu v tom benátském odstínu, který tolik obdivují malíři.

„No, nemá smysl kritizovat jeden druhého,“ řekla Antea, „vezmeme radši Mrně a dotáhneme ho domů na večeri. Uvidíte, že nás bude kuchařka strašně obdivovat.“

Malý se zrovna vzbudil, když k němu došli, a všem se docela ulevilo, když viděli, že aspoň on není krásný jako den, ale že vypadá jako vždycky.

„On je asi moc malý, aby se mu mohlo plnit přání,“ poznamenala Jana. „Příště se o něm musíme zvlášť zmínit.“

Antea se k němu rozběhla a rozpřáhla náruč. „Pojď k Panteře, kotě.“

Malý na ni pohlédl s odporem a strčil si růžový palec, celý od písku, do pusy. Anteu měl nejradši.

„No tak pojď,“ řekla.

„Di plyč,“ zašišlal malý.

„Pojď k své Micce,“ lákala ho Jana.

„Já ci Pantu,“ rozesmutnilo se Mrně a pusinka se mu třásla.

„Ale tak pojď sem, mrňousi, Joby tě svez,“ přidal se Robert.

„Vošklivej kluk, neci tě,“ dal se malý do pláče. Děti pochopily, že je zle. Mrně je nepoznávalo!

Zoufale se po sobě podívaly, a bylo hrozné nenajít v této chvíli jinou pomoc, než krásné oči úplných cizinců místo veselých, přátelských, obyčejných, mrkavých očí vlastních bratří a sester.

„No to je hrůza,“ řekl Cyril a snažil se zvednout Mrně, které škrábalo jako kočka a řvalo jak tur. „My se s ním musíme skamarádit! Když takhle řve, ani ho domů nedonesu! To je teda nesmysl, začít se kamarádit s naším vlastním Mrnětem – úplná blbost.“

Jenže tak to opravdu museli udělat. Trvalo jim to přes hodinu a věc se nezjednodušila tím, že Mrně mezitím dostalo hlad jako vlk a žízeň jako Sahara.

Nakonec dovolilo, aby je střídavě jeden po druhém donesli domů, ale protože se odmítlo těch cizích dětí držet, byla to těžká váha a strašná práce.

„Chválabohu, už jsme doma,“ řekla Jana a odpotácela se železnou brankou k Martě, jejich chůvě, která stála na zápraží a stínila si oči, jak je úzkostlivě vyhlížela.

„Haló, Marto! Vem si to Mrně!“

„To je dost, že aspoň Mrně je zpátky,“ řekla Marta. „Ale kde jsou ostatní, a kdo jste vy, propána?“

„My jsme my, to je přece jasné,“ tvrdil Robert.

„A kdo teda jako jste?“ ptala se Marta podezíravě.

„No my jsme to přece, jenom jsme krásní jako den,“ vysvětloval Cyril. „Já jsem Cyril, tohle jsou ostatní, a všichni máme děsný hlad. Pusť nás domů a nehloupni.“

Marta se ohradila proti té drzosti a chtěla mu zavřít dveře před nosem.

„Já vím, že vypadáme jinak, ale já jsem Antea, a jsme strašně utahaní, a už je dávno po obědě.“

„Tak si jděte domů na oběd, ať jste kdo jste, a jestli vás k tomuhle navedly naše děti, tak jim řekněte, že to schytají, až přijdou!“ A s tím před nimi přibouchla dveře. Cyril začal divoce zvonit. Žádná odpověď. Nakonec kuchařka vystrčila hlavu z okna ložnice a řekla:

„Jestli hned nevypadnete, a to pěkně rychle, tak na vás zavolám policajta.“ A zabouchla okno.

„To je k ničemu,“ vzdala to Antea. „Pojďte rychle pryč, než nás dá zavřít!“

Chlapci namítali, že je to nesmysl a že podle zákona nikoho nemohou zavřít jenom kvůli tomu, že je krásný jako den, ale stejně neodtáhli za dívkami po cestičce pryč.

„Snad se proměníme nazpátek po západu slunce,“ doufala Jana.

„Já nevím,“ řekl smutně Cyril, „třeba to tak už dnes neplatí – od doby megaterií se všechno moc změnilo.“

„Jé,“ vykřikla Antea, „a co když se po západu slunce změním všichni v kámen, jako megateria, a zítra ráno už tady vůbec nebudeme?“

Dala se do pláče a Jana taky. I chlupci zbledli. Nikomu nebylo do řeči.

Bylo to hrozné odpoledne. Nikde poblíž nebyl žádný dům, kde by si mohli vyprosít kousek suchého chleba nebo aspoň sklenici vody. Do vsi se báli, protože viděli Martu, jak tam jde s košíkem, a ve vsi byl policajt. Byli sice krásní jako den, ale to je ubohá útěcha, když máte hlad jako lev a žízeň jako houba.

Třikrát se pokusili přemluvit služebnictvo v bílém domě, aby je pustili dovnitř a vyslechli jejich příběh. Pak to Robert zkusil sám, že se vyšplhá do jednoho ze zadních oken a otevře ostatním dveře. Ale na žádné okno nedosáhl a Marta mu z horního okna vylila na hlavu džbán studené vody se slovy. „Už ať jsi pryč, ty hnusná italská vopice!“

Nakonec jim nezbylo než sednout si do řady pod živý plot, s nohama v příkopě, a čekat na západ slunce, jestli je změní v kámen, nebo jen v jejich starou přirozenou podobu. Každý z nich se přitom cítil osamělý jako mezi cizinci, na něž se snažil nedívat, protože měli sice pořád svůj původní hlas, ale tváře tak krásné, že to bylo k vzteku.

„Já myslím, že se nezměníme v kámen,“ přerušil Robert dlouhé smutné ticho. „Písečný skřítek přece říkal, že nám

zítra splní další přání, a to by nemohl, kdybychom se změnili v kámen, ne?“

Ostatní sice přisvědčili, ale moc je to neuklidnilo.

Do dalšího ticha, ještě delšího a zoufalejšího, zazněl na jednu hlas Cyrilův: „Já vás, holky, nechci strašit, ale myslím, že se mnou to už začíná. Úplně mi tuhnou nohy. Určitě se měním v kámen, já to vím, a s váma to tak dopadne za chvíli.“

„To máš jedno,“ řekl vlídně Robert, „třeba zkameníš jenom ty, a my ostatní ne, a budeme na tvou sochu věšet věnce.“

Ale když se ukázalo, že Cyrilovi jenom zmrtvěly nohy, protože si je přiseděl, a když mu v nich začalo nesnesitelně mravenčit, ostatní se na něj docela naštváli.

„Takhle nás vystrašit pro nic za nic!“ zlobila se Antea.

Potřetí přerušila nejdelší a nejzoufalejší mlčení Jana. „Jestli z tohohle vyvážneme v pořádku, musíme poprosit Samijáda, aby to příště udělal tak, aby služebnictvo nic nepoznalo, ať si budeme přát cokoli.“

Ostatní jen zabručeli. Byli příliš nešťastní na to, aby ještě dělali dobrá předsevzetí.

Nakonec je hlad a strach, rozzlobenost a únava – čtyři nepříjemné pocity – přivedly přece jen k něčemu dobrému, a to byl spánek. Děti usnuly jedno vedle druhého, krásné oči zavřené a krásná ústa otevřená. Antea se vzbudila první. Slunce zapadlo a nastával soumrak.

Antea se pořádně štípla, aby se ujistila, že nezkameněla, a když viděla, že to pořád ještě bolí, štípla také ostatní. Také oni byli na dotek měkcí.

„Vzbud'te se,“ zvolala a div se nerozplakala radostí, „je to dobré, nejsme z kamene. A Cyrile, ty jsi tak hezky ošklivý s těmi svými pihami a hnědými vlasy a malýma očkama. A vy všichni taky!“ dodala, aby nežárlili.

Když došli domů, dostali vyhubováno od Marty, která jim vyprávěla o těch cizích dětech.

„Vypadali hezky, to je fakt, ale byli to drzouni!“

„Já vím,“ řekl Robert, který už měl zkušenost, jak beznadějně je něco Martě vysvětlovat.

„A kde jste byli po celou tu dobu, vy darebové?“

„Na cestičce.“

„A proč jste už dávno nepřišli domů?“

„Kvůli nim,“ řekla Antea.

„Kvůli komu?“

„No kvůli těm dětem, co byly krásné jako den. Oni nás zdrželi až do večera. Nemohli jsme domů, dokud oni nezmizí. Nedovedeš si představit, jaký jsme na ně měli vztek! Prosím, prosím, dej nám něco k jídlu – my máme tak strašný hlad!“

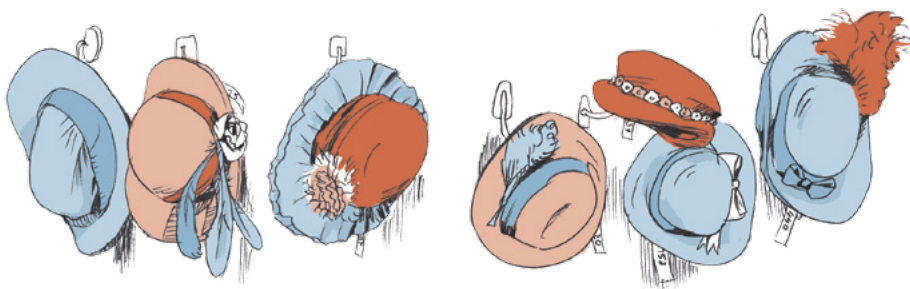
„Hlad! Aby ne,“ řekla Marta rozzlobeně, „když jste takhle venku celý den. No doufám, že si dáte příště pozor a nebudete se bavit s cizíma dětma – ještě si uženete spalničky nebo

něco! Jestli je ještě jednou uvidíte, vůbec se s nimi neberte a hned mi to přijďte říct, a já už jim pocuchám tu jejich krásu!“

„Jestli je ještě někdy uvidíme, opravdu přijdeme a řekneme ti to,“ slíbila Antea. A Robert, jak tak toužebně hleděl na studené hovězí, které zrovna nesla kuchařka na tácu, dodal tiše a upřímně:

„A dáme si dobrý pozor, abychom je už nikdy neviděli!“
A taky že už je nikdy nespatrili.

KAPITOLA 2

Zlaté dukáty

Antea se ráno vzbudila z velmi živého snu, ve kterém se procházela v zoologické zahradě za prudkého lijáku, a to bez deštníku. Zvířata byla v tom dešti celá nešťastná a smutně bručela. Když se Antea probudila, déšť i bručení pokračovaly jako předtím. Ty podivné zvuky vyluzovala sestra Jana, která byla trochu nastydlá, a tak ze spaní chrápala. A déšť padal v pomalých kapkách a Anteinu tvář z namočeného cípku ručníku, který na ni vymačkával jemně bratr Robert, aby ji prý probudil.

„Ale nech toho!“ řekla trochu nazlobeně. A on toho také nechal, protože to nebyl zlý bratr. Byl jenom velmi důvtipný

v rozhazování cizích postelí, v nastrojování různých pastí, v žertovném buzení příbuzných a v jiných kratochvích, aby se rodina nenudila.

„Já jsem ale měla divný sen,“ začala Antea.

„A já taky,“ řekla náhle Jana, která se právě také probudila. „Mně se zdálo, že jsme našli v pískovně písečného skřítku, a on řekl, že se jmenuje Samijád, a mohli jsme si něco přát každý den, a –“

„Ale to se mně zdálo taky,“ řekl Robert. „Zrovna jsem vám to šel říct – a jedno přání jsme už měli. Zdálo se mi, že vy děvčata jste byly takové husy, že jste si přály, abychom byli krásní jako den, což se nám taky splnilo, a byla to dokonalá hrůza.“

„Ale copak se různým lidem může zdát totéž?“ posadila se Antea na posteli. „Protože to se mi zdálo taky, kromě té zoo a deště, a zdálo se mi, že nás Mrně nepoznalo, a chůva nás nepustila do domu, protože nás v té kráse taky nepoznala, a –“

Ze schodiště zazněl hlas nejstaršího bratra.

„Haló, Roberte, zase přijdeš pozdě na snídani – ledaže bys vynechal koupání, jakos to udělal v úterý.“

„Hele, pojď sem na chvíli,“ odpověděl Robert. „Já jsem nic nevynechal, vykoupal jsem se u táty v šatně, protože u nás už byla vypuštěná voda.“

Cyril se objevil ve dveřích částečně oblečený.

„Představ si,“ líčila mu Antea, „my jsme měli všichni takový divný sen. Zdálo se nám, že jsme našli písečného skřítko.“

Cyril na ni pohlédl tak pohrdavě, až se zarazila. „Cože, sen? Vy oslové, vždyť to se opravdu stalo,“ řekl. „Proto se tak ženu dolů. Jdeme tam všichni hned po snídani a budeme si ještě něco přát. Musíme si to ale napřed pořádně rozmyslet, co jako chceme, a nikdo si nesmí nic přát, dokud s tím ostatní nebudou souhlasit. Žádnou krásu už nechci, děkuju. To tak!“

Ostatní tři se oblékli celí ohromení. Jestli ten sen o písečném skřítkovi byl pravda, tohle oblékání zase vypadá jako sen, pomyslel si dívky. Janě se zdálo, že Cyril má asi pravdu, ale Antea si nebyla tak jistá, dokud neviděly Martu a ta jim nepřipomněla, co včera vyváděli. Pak už to Antei taky došlo. „Protože Martě se nikdy nic nezdá, leda to, co je ve Snáři, jako jsou hadi a ústřice a svatby – což znamená pohřeb, a hadi jsou falešné přítelkyně, a ústřice jsou děti.“

„Když už mluvíš o dětech,“ poznamenal Cyril, „kde je Mrně?“

„Marta ho vezme do Rochesteru ke své rodině. Maminka říkala, že může. Teď mu zrovna dává sváteční kabátek a čepičku. Chleba s máslem, prosím.“

„A ono se jí to možná i líbí,“ divil se Robert.

„Chůvy opravdu rády vodí děti ke svým příbuzným,“ mínil Cyril. „Už jsem si toho všiml – a zvláště když jsou pěkně oblečené.“

„Ony asi dělají, že jsou to jejich vlastní děti a že nejsou vůbec chůvy, ale že mají za muže urozeného vévodu a ty děti že jsou malí vévodové a vévodkyně,“ rozesnila se Jana, když si mazala další marmeládu. „Tohle asi Marta řekne sestřenici. Děsně si bude užívat.“

„Teda jestli našeho malého vévodu potáhne až do Rochesteru, to si moc užívat nebude – já aspoň si to nedovedu představit.“

„Opravdu, do Rochesteru a s Mrnětem na zádech! No potěš pánbůh!“ souhlasil Cyril.

„Ona pojedje vozem,“ řekla Jana. „A měli bychom je doprovodit, to bude od nás jen slušné, a navíc si budeme jisti, že jsme se jich na dnešek zbavili.“

A to taky udělali.

Marta měla na sobě nedělní šaty dvou fialových odstínů, tak těsné na prsou, že se musela hrbít, a modrý klobouk s růžovými chrpami a bílou stuhou. Měla límec ze žluté krajky a zelenou mašli. A Mrněti také oblékla jeho sváteční hedvábný kabátek krémové barvy a čepičku. Vypadali oba doopravdy parádně, když je povoz vyzvedl na křižovatce. Jakmile jeho bílá stříška a červená kola pomalu zmizely v oblaku vápeného prachu –

„Vzhůru za Samijádem!“ zavelel Cyril, a už šli.

Po cestě vymýšleli, co by si měli přát. I když velmi spěchali, přece jen neslezli přímo dolů do pískovny a raději to vzali oklikou vozovou cestou. Okolo místa, kde písečný skřítek zmizel, si předtím udělali kruh z kamenů, takže ho snadno našli. Slunce žhnulo a nebe bylo tmavomodré a bez mráčků. Písek pálil do rukou.

„Jéje, a co když to byl přece jen sen,“ poznamenal Robert, když si šel s Cyrilem pro lopatku, schovanou v písku, a když se dal do kopání.

„A co když jsi cvok,“ odpověděl Cyril, „to je také možné.“

„A co když si ty řeči necháš,“ odsekl Robert.

„A co když vás vystřídáme,“ smála se Jana. „Vy kluci vypadáte nějak udýchaně.“

„To víš, že jo,“ řekla rychle Antea. „Bertíku, nebuď takový nabručený – neřeknem už ani slovo, ke skřítkovi budeš mluvit ty a řekneš mu, na čem jsme se dohodli. Určitě to zvládneš líp než my.“

„Ty jsi ale lichometnice,“ uklidnil se Robert a přestal se zlobit. „Heďte, teď hrabejte rukama!“

Hrabali tedy rukama a brzy vyhrabali pavoučí chlupaté tělíčko s dlouhýma rukama a nohama, netopýříma ušima a šnečíma očima, zkrátka samotného písečného skřítku. Všichni spokojeně vydechli, protože teď bylo jisté, že to vše nebyl sen.

Psamiades se posadil a vyklepal si písek ze srsti.

„Jak se má dnes ráno tvůj levý knír?“ zeptala se Antea zdvořile.

„Za moc to nestojí, špatně jsem se vyspal. Ale díky za optání.“

„Poslyš,“ zeptal se Robert, „máš dnes náladu na plnění přání, my bychom chtěli ještě jedno navíc? Ale úplně maličké,“ ujišťoval.

„Humf,“ udělal písečný skřítek. (Ano, přesně takhle.) „Humf! Víte, než jsem vás slyšel, jak se mi hádáte nad hlavou tak nahlas, myslel jsem, že se mi předtím o vás zdálo. Já mám někdy divné sny.“

„Opravdu?“ řekla Jana rychle, aby zamluvila to hádání. „Já bych ráda,“ dodala zdvořile, „abys nám o svých snech vyprávěl. Ty musí být zajímavé.“

„To je tvoje přání pro dnešní den?“ zívá skřítek.

Cyrl zamumlal něco o holčičích nápadech, ale ostatní stáli zticha. Kdyby řekli ano, tak je s dalšími přáními konec. Řeknou-li ne, bude to velmi neslušné, to věděli všichni dobře.

„Když ti to povím, nebudu mít sílu na druhé přání, kdybyste třeba chtěli slušné způsoby nebo trochu rozumu nebo zdvořilosti a takové maličkosti.“

„S takovými věcmi se netrap, to zvládneme docela dobře sami,“ řekl Cyrl dychtivě, zatímco ostatní se na sebe

dívali provinile a mysleli si, že by skřítek nemusel pořád mluvit o slušném chování a raději by jim mohl splnit jedno pěkné přání a hotovo.

„No,“ řekl Psamiades a vytáhl náhle šnečí oko tak prudce, že div nevrazilo do kulatého oka Robertova, „tak nejdřív to malé přání.“

„Aby služebnictvo nevidělo, co jsme od tebe dostali.“

„Prosím,“ připomněla mu Antea šeptem.

„Prosím, chtěl jsem říct,“ opakoval Robert.

Skřítek se trochu nafoukl, vypustil dech a řekl:

„To jsem už pro vás zařídil – to nic není. Lidé si stejně ničeho moc nevšímají. A co dál?“

„My bychom chtěli,“ řekl Robert pomalu, „být bohatí nad všechno – jánevímco.“

„Pomyšlení,“ řekla Jana.

„Tak dobře,“ řekl skřítek neočekávaně. „K ničemu vám to nebude, to je útěcha,“ zamumlal tiše. „Ale co je to nad všechno pomyšlení? Kolik peněz chcete, a má to být ve zlatě, nebo v bankovkách?“

„Zlatáky, prosím, miliony zlatáků!“

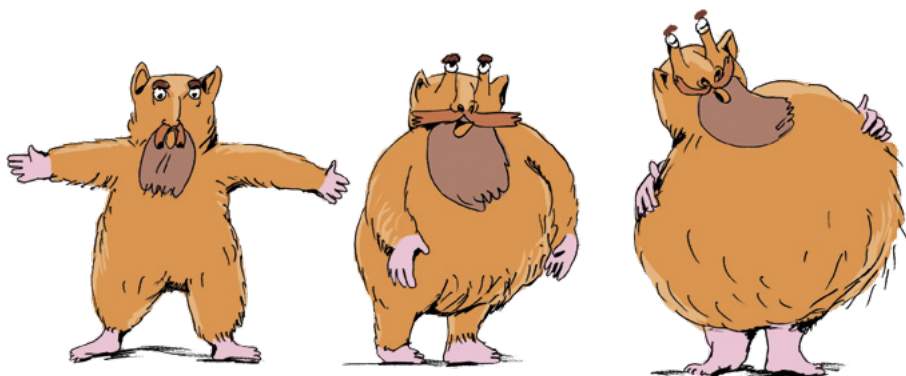
„Stačí vám plná pískovna?“ řekl skřítek ledabyle.

„Ach ano!“

„Tak utíkejte, než se do toho dám, nebo vás to zasype.“

Jeho hubené ručky se tak prodloužily a tak s nimi výhruzně mával, že děti utíkaly, co mohly, k vozové cestě. Jen Antea ještě stačila v běhu bázkově zavolat: „Na shledanou, a ať je tvému kníru zítra lépe!“

Na cestě se pak obrátili, ale museli zavřít oči a otvírat je jen pomaloučku, protože se na tu záři nedalo dívat. Jako byste se v létě dívali do slunce. Celá pískovna byla až po okraj plná nových zářících zlaťáků a všechny vchody břehulí byly jimi úplně zakryté. Kde se vozová cesta zatáčela do pískovny, ležely kolem ní zlaťáky, jako leží kameny kolem cesty, a závěš zlaťáků se rozkládala kolem vysokých pískových stěn. A celá ta hromada byly nové ražené guineje. Na bocích a okrajích těch nesčetných mincí hrálo polední slunce a jiskřilo se a mihotalo a zářilo, až celá pískovna vypadala jako tavicí pec nebo jako skřítčí palác, který můžete někdy vidět při západu slunce.

Děti stály s otevřenými pusami a nikdo z nich neřekl ani slovo.

Nakonec se Robert sehnul a sebral jednu z mincí, která ležela na hromadě u vozové cesty. Podíval se na obě strany. Pak řekl tichým hlasem, docela nepodobným tomu, kterým mluvil obvykle: „To nejsou zlaté libry.“

„Zlato to ale je,“ řekl Cyril. Každý si nabral hrst zlatáků a nechal je probíhat mezi prsty jako vodu, s cinkotem, který zněl jako nejkrásnější hudba. Nejdříve úplně zapomněli, že by měli peníze utrácet, tak krásně se s nimi hrálo. Jana si sedla na zem mezi dvěma hromadami zlata a Robert ji začal zasypávat, jako to dělával tatínkovi, když usnul u moře s novinami na tváři. Ale nebyla ještě zasypaná ani z poloviny, když začala křičet: „Jé, nech toho! Je to strašně těžké, bolí to!“

„Ále!“ řekl Robert a zasypával ji dál.

„Pusť mě ven, povídám ti!“ křičela Jana, a tak ji musel vyhrabat, a byla úplně bledá a trochu se třásla.

„To si nedovedeš představit,“ řekla, „to bylo jako když máš na sobě kamení – nebo řetězy.“

„Podívejte,“ řekl Cyril, „jestli nám to má k něčemu být, nemá smysl tady stát a čučet na to. Naplníme si kapsy a půjdeme a něco si koupíme. Nezapomeňte, že to tady bude jen do západu slunce. Škoda že jsme se nezeptali Samijáda, proč

se věci nezmění v kámen. Možná že ty zlatáky se změní. Víte co, ve vsi mají koně a vůz.“

„Ty ho chceš koupit?“

„Ne, osle, najmout. A pak pojedeme do Rochesteru a nakoupíme tam plno věcí. Podívejte, teď vezmeme každý tolik, kolik uneseme. Ale libry to nejsou. Mají na jedné straně hlavu nějakého člověka a něco jako pikové eso na rubu. Naplňte si kapsy, povídám, a pojďme. A jestli už musíte breptat, tak to můžete cestou.“

Cyril si sedl a začal si plnit kapsy. „To jste si ze mě dělali legraci, že jsem si u tatínka objednal devět kapes u kalhot, ale teď uvidíte!“

A uviděli. Cyril si naplnil devět kapes, kapesník, dal si mince za košili, a pak chtěl vstát. Ale zavrával a musel si honem zase sednout.

„Vyházej trochu nákladu, nebo půjdeš ke dnu, brácho,“ radil mu Robert. „To máš z těch devíti kapes.“

A Cyril to musel udělat.

Pak se dali na cestu do vsi. Byly to asi dvě míle a cesta byla velice prašná, slunce svítilo jako zjednané a zlato v kapsách bylo těžší a těžší.

Nakonec Jana řekla: „Já nevím, jak to všechno dokážeme utratit. Musíme mít dohromady tisíce. Já nechám trochu zlata tady v příkopu za pařezem. A hned jak přijdeme

do vesnice, musíme koupit nějaké sušenky, už je zase určitě dlouho po obědě.“ Vytáhla pár hrstí zlata a ukryla je v dutině starého habru. „Jak jsou kulaté a žluté,“ poznamenala. „Nebyli byste radši, aby to byly piškoty a aby byly k jídlu?“

„No ale nejsou, a pojď radši!“ pobídl ji Cyril.

Šli tedy, ovšem pomalu a těžce. Než došli do vesnice, nejeden pařez v křoví skrýval trochu zlatého pokladu. A když došli, měli v kapsách ještě asi dvanáct tisíc zlatáků. Přes všechno ukrývané bohatství vypadali na pohled docela obyčejně a nikdo by jejich majetek neodhadoval na víc než

na pár šilinků. Horký vzduch s modravým kouřem ze dřeva zahaloval červené střechy domků mlhavým oblakem. Ti čtyři si těžce sedli na první lavičku, která se jim naskytlá. Náhodou stála před hostincem U Modrého kance.

Rozhodli se, že Cyril půjde k Modrému kanci a řekne si o zázvorové pivo, protože jak Antea usoudila, Cyril je z nich největší a nejstarší, takže mu to nejspíš projde. Šel tedy a ostatní čekali na slunci.

„Hrome, to je horko!“ povzdechl Robert. „Psi vyplazují jazyky, když je jim horko – jestlipak by nás to taky ochladilo?“

„Můžeme to zkusit,“ řekla Jana, a všichni vyplázli jazyky co nejvíc, až jim to napínalo krk. Měli z toho ale ještě větší žízeň. Navíc to rozzlobilo každého, kdo šel okolo. Takže jazyky zase zastrčili, zrovna když se Cyril vrátil s pivem.

„Musel jsem to ale zaplatit z mých vlastních dvou liber a sedmi pencí, co jsem si za ně chtěl koupit králíky,“ řekl. „To zlato mi nechtěli směnit. A když jsem ho vytáhl hrst, ten člověk se jen smál a tvrdil, že to jsou karetní známky. Dali mi taky trochu piškot ze skleněné nádoby na pultu. A trochu sušenek s kmínem.“

Piškoty byly měkké a suché stejně jako sušenky, takže za mnoho nestály. Ale zázvorové pivo to všechno napravilo.

„Teď je řada na mně, abych zkusila něco za ty peníze nakoupit,“ řekla Antea. „Já jsem druhá nejstarší. Kde je ten vůz s koněm?“

Bylo to U Šachovnice, a Antea vešla dovnitř zadním vchodem, protože všichni věděli, že pro dívky se nehodí chodit do hospody. Za chvíli se vrátila, jak sama řekla, spokojená sama se sebou.

„Hned tu bude,“ řekla, „a chce za to jednu libru – nebo co to je –, aby nás dovezl do Rochesteru a zpátky a navíc tam na nás počká, než budeme mít všechno, co potřebujeme. Myslím, že se mi to docela povedlo.“

„Ty si myslíš, že jsi nevímjak chytrá,“ řekl Cyril nabručeně. „Jak jsi to dokázala?“

„Tak chytrá jsem nebyla, abych tahala hrsti dukátů z kapes, takže by ztratily na ceně. Jen jsem tam viděla nějakého mladíka s houbou a kbelíkem, jak něco dělá koni s nohou. Ukázala jsem mu zlatý dukát a ptala jsem se, jestli ví, co to je. On nevěděl a šel zavolat tátů. Přišel starý děda a řekl, že je to piková Guinea, a jestli je to moje, abych si s tím mohla dělat, co chci. A já jsem řekla, že ano, a chtěla jsem vozík s koněm, aby nás s ním dovezl do Rochesteru. Jmenuje se S. Crispin. A on že teda jo.“

Byla to pro ně novinka, vézt se elegantní bryčkou po pěkných venkovských cestách – a novinka to byla příjemná, což

novinky vždycky nebývají. Navíc se každý zabýval krásnými plány, jak utratit peníze, samozřejmě jen v duchu, pro sebe, protože tušili, že by nebylo vhodné mluvit o tom nahlas před starým hospodským. Děda je na požádání vysadil u mostu.

„Kdybyste si chtěl koupit povoz s koněm, kam byste šel?“ zeptal se ho Cyril, jakoby jen tak, aby řeč nestála.

„K Billymu Peasemarshovi U Saracénovy hlavy,“ řekl děda okamžitě. „I když chraňbůh, že bych doporučoval něčí koně. Stejně jako bych si do toho nenechal mluvit já, kdybych je kupoval sám. Ale jestli váš tatínek chce něco výhodného, nikdo poctivější v Rochesteru není, ani slušnější než Billy, že to tak musím říct.“

„Děkuju vám,“ řekl Cyril. „U Saracénovy hlavy.“

Ted' se ale dětem ukázal jeden zákon přírody úplně obráceně, jako by stál na hlavě jako cirkusák. Každý dospělý by vám řekl, že vydělat peníze je těžké, mnohem lehčí je utratit je. Ale skřítkovy peníze získali lehce, a přece utratit je bylo nejen těžké, ale téměř nemožné. Obchodníci v Rochesteru se od zářícího skřítkového zlata odvraceli jako jeden muž: většinou říkali, že jsou to nějaký cizí peníze. Nejdřív si chtěla Antea koupit nový klobouk, protože si na svůj starý nedopatřením sedla. Vybrala si velice krásný, vroubený růžovými růžemi a modrými pavími peříčky. Za výlohou byl označen jako *pařížský model, tři guineje*.

Toto je pouze náhled elektronické knihy. Zakoupení její plné verze je možné v elektronickém obchodě společnosti eReading.